

„Nem halok meg addig, amíg Őt haza nem hozzuk”

Levelek Kenderesre

Baranyi úr (?), polgártárs (?), vagy provokátor?!

Megdöbbenéssel olvastuk és hallgattuk a hírt, miszerint a kenderesi önkormányzat *négy volt* tengerésztiszt kérésére kezdeményezi Horthy volt kormányzó hamvainak „haza”szállítását. Még nagyobb megdöbbenéssel hallottuk az Ön szájából az indokot, ami úgy szólt, hogy: „A faluban ma is megbecsülésnek örvend.” „Horthynak sokat köszönhet Kenderes és az ország is.” „Ha Rákosit hazahozták, Horthynak is kijár, hogy magyar földben nyugodjék.”

De Baranyi! Ilyen hazugságot egy négy elemít végzett tsz-dolgozó még akkor sem állíthat, ha közben FKgP jelöltként „polgármesternek” választották. (Mellesleg: Horthy úr és társai foroghatnak a sírjukban, hogy ilyen cselédjelölt kis senkik polgármesteri bársonyszékbe ülhetnek az igazi dzsentrik helyett!) Baranyi! A polgármesternek és önkormányzati tisztségviselőknak, ha valamivel több eszük van, mint egy tszcs-szarvasmarhának, akkor már illene egy kicsit – csak egy kicsit – ismerni a történelmet. Annyira barmok még a feledékenységük és az alacsony iskolai végzettségük ellenére sem lehetnek, hogy ne tudnák: Horthy úr nem egyszerűen egy fehér lovon sétálgató, szerény, a gyerekeknek meséket mondó kenderesi öregúr, a népéért, a nemzetéért aggódó hazafi és legfőbb hadúr! Annyira barmok csak szándékosan lehetnek, hogy nem fogják fel ésszel: Horthy Miklós ügye nem egy Kenderesről származó, egyszerű volt magyar állampolgár ügye. Ha így volna, azt mondanánk: Hozzák haza a hamvait. Sajnos, nem így van! Annyira feledékeny, vagy annyira aljas és gerinctelen a NÉP még Kenderesen sem lehet, hogy elfelejtették volna a történelmünk 25 évét, amelyet Horthy kormányzó neve fémjelzett. A „Horthy-ügy” nem kenderesi ügy, egy egész ország ügye, nem egy személyre vonatkozó gesztus, hanem egy negyedszázados politikai- gazdasági korszak kérdése.

Több milliónyian vagyunk e honban, akik még mindig emlékszünk a Horthy-korszakra. Ön, mint polgármester állította: Horthynak „nagyon sokat köszönhet Kenderes és az ország is”. Valóban sokat köszönhetünk neki. Ha Vitéz Nagybányai Horthy Miklós kormányzó nevét halljuk vagy olvassuk, akkor mi, milliók – ellentétben Önnel és az Ön alacsony szellemi szintjén élő társaival – a következőkre emlékezünk:

- az 1919-es Tanácsköztársaság leverésére, kommunisták, szakszervezeti tagok, szimpatizáns polgárok, kisbirtokosok üldözésére, állami iskolák, államosított gyárak, lakások visszaadására, a síófoki, az orgoványi mézszárlásokra, a csendőrsortüzetekre,

- a 25 év alatt végig érvényes törvény előtti nemegyen-

lőségre, a cselédek sorsára, a parasztság és a munkásság nyomorára,

- az 1920-as szegényteljes trianoni békére,

- az 1929–31-es évek nagy gazdasági válságára, az ezen évek alatt a nyomor elől USA-ba és más országokba kivándorolt *másfélmillió* honfitársunkra,

- 1937 és 1944. december 31. között a II. világháborúra való lázas készülésre, Hitlerrel és Mussolinival való szerződésalkötésekre, a háborúban való részvételre, a zsidók deportálására, a második magyar hadsereg doni vágóhídra küldésére, az ország lakosságának nyomorba döntésére, a kb. negyedmillió magyar katona halottra és hadifoglyokra, hadirokkantakra, az ország és Budapest háborús káaira, a civil halottakra és sebesültekre, a háború elvesztését követő jóvátételre, az újabb „békeszerződésre”!

Még így leírni is szörnyű, nemhogy átélni ezeket az eseményeket. Lehetséges, hogy egy Baranyi és néhány *agyalágyult volt cseléd vagy négy szenilis tengerésztiszt* ezekről nem tud, vagy elfelejtették? Ezekhez mindhez szervesen kapcsolódik Horthy úr személye, hatalmi ténykedése! Ha csak a II. világháború befejezhetőségének lehetőségét nézzük (fegyverszünet a Szovjetunióval), csak abban Horthy kormányzó bűne olyan nagy, hogy azt soha nem lehet megbocsátani neki. (Néhányan a lehetőség kihagyását a környezetére, vezérkarra kenik. Ez hazug mese. A hatalmi gépezet első embere volt, úgy, ahogy Hitler, Sztálin, Mussolini. Horthy felelősségét az ország pusztulásáért az 1944. március 19-i német megszállás nemhogy nem csökkenti, de növeli. A német megszállást az ő tehetetlensége segítette elő. Hát ezt „köszönhette” neki az ország. A kormányzó 25 éves szerepét most leegyszerűsíteni egy „volt kenderesi személy” temetési aktusára több mint ostobaság, nemzet elleni bűn. Miért ne maradhatna Portugáliában? Miért kell ilyen eseménnyel sok százezer ember vagy milliók (hadiözvegyek, árvák, rokkantak, károsultak, nyomorgók stb.) sebeit felszaggatni? Kinek és mi célja ezzel? Ha nem a *kormányzó*, hanem a kenderesi Horthy hamvait akarják *polgármesteri* hatósági akcióval elhelyezni, akkor miért nem szerveznek akciókat azon katonák hamvainak hazaszállítására is, akiket Horthy úrék küldtek meghalni a Don-kanyarhoz? Baranyi! Nem ez lenne a tisztességes?

És egyáltalán, amikor Kenderes és az ország lakossága nyög a növekvő terhektől, az inflációtól, a háromnaponkénti áremelésektől, nő a létbizonytalanság, az anarchia, felborult a közrend, és Önöket ez a kérdés foglalkoztatja? Nem kellene Önnek, az önkormányzat képviselőinek és a négy tengerésznek *sürgősen elmeógyógyintézetbe vonulniuk? Hiszen közveszélyesek!* Vagy miért nem mennek Önök – akár évente kétszer – Portugáliába, és tegyék tiszteletüket ott,

Horthy úr hamvainál. Ez biztonságos is lenne! Ne feledjék, az *agyalógyultakra* is érvényes, hogy szelet vet és vihart arathat! Elég a provokálásból! Vagy szeretnének maguknak egy 301-es parcellát a kenderesi temetőben? A Magyar Hírlap újságban várjuk a választ, és utána mi is lépünk.

Budapest, 1991. február 23.

Rákóczi Sándor
volt hadifogoly

*

Kenderes Polgármesterének!
Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

Folyó hó 10-én a Naptévé műsorában való részvételét Ön táviratilag elhárította. Sajnálatos, hogy nem vett részt a vitában, és nem válaszolta meg egy, a kommunista rendszer és egy történelemhamisító ideológia emlőjén nevelődött riporter „elvtárs” – minden objektivitást és történelmi igazságot és ismereteket nélkülöző – kérdéseit.

Vitéz Nagybányai Horthy Miklós magyar állampolgár volt, aki a nemzetközi bíróság megítélése szerint nem volt háborús bűnös, és a bíróság nem ítélte el, így joga van szülőföldjén nyugodni akkor, amikor számos, a magyarság színe-javának tömeggyilkosa és a nemzet tönkretévője magyar földben, dízsírhelyen, „Panthenonban” van elhelyezve.

A Horthy Miklós ellen felhozott, a történelmet meghazudtoló és kifogató, vérszegény vádakra a következő megjegyzésem lenne: A cattarói kivégzésre vonatkozva csak annyit, hogy a tengerészeti törvények szerint a „lázdókra” halálbüntetést kell kiszabni, különösen hadiállapotban. Így van ez a világ minden országában ma is. Ezzel szemben számarányát tekintve mennyivel több kíméletlen, könyörtelen kivégzés volt – beleértve kiskorúakat is – az 1956-os szent forradalom eseményei után, ha már a történelmi múltat reflektorfénybe kívánják állítani. S ha már egyszer rendszerváltozás van, akkor miért nem ezekre világítanak rá és tesznek említést róla? A Somogyi- és Bacsó-féle eseményben a kormányzó személy szerint nem is volt vétkes, hiszen ez már tisztázódott. De ellentételezőként ez az oldal is kevés lenne a kommunista rendszer által kivégzetteknek a felsorolásához, a magyarság derékhadának Oroszországba elhurcolt és ott kétharmadrészt, embertelen körülmények között elpusztultak felemlítésére, amikről az igen tisztelt riporter „elvtárs” elfeledkezik. Csak kizárólag a kommunista mártírokat emlegeti, mert más nem is ismer és nem is érdekli.

A Magyarországon ma élő zsidóság a létét és az életét a Horthy Miklós politikájának köszönheti, mert a zsidóelhurcolásnak hamis tényeken való beállítása elferdített, rosszindulatú valótlanosság. Horthy Miklós mindent megtett a zsidóság megvédésének érdekében, amit csak meg tudott tenni. Példa erre a „nyilas” korszak, amikor már nem volt befolyása az események alakulásában.

Ami még az ezeréves „Szent István” országának megszállt területeire vonatkozó nemzetiségi kifogásokat illeti, arra az a válasz, hogy véleményem szerint a szomszédos

államoknak semmi közük sincs ahhoz, hogy a magyarság az ország volt kormányzóját saját országa földjébe kívánja eltemettetni. Az a magyar, aki itt él Szent István földjén, és a „trianoni” igazságtalan békeszerződést elfogadja, és az ellen nem tiltakozik, az nem hazaszerető magyar ember, hanem áruló, aki nem állja irredentizmusnak és sovinizmusnak titulálni Horthy Miklósnak és a magyarságnak az igazságtalansággal szembeni lázadását és fellépését. Egy pár most szereplő riporternek szívesen megkapargatnám a származását, illetve a nemzetiségi hovatartozását, hogy annyira magyarelles érdekeket szajkóznak és a szomszédos országokat ellenünk uszítják.

Nagy Magyarországon nem volt olyan rossz sorsuk a nemzetiségeknek, mint ahogy az be van állítva. Azt hiszem, hogy sokan közülük visszasírják az első világháború előtti időszakot.

Horthy Miklós egy veszített háború és egy kommün után feldúlt, kifosztott, kétharmadrészt elszakított területű országból stabil erkölcsi és gazdasági felépítésű országot teremtett, ahol hét év után már olyan konvertibilis pengő pénzérték teremtődött meg, ami világviszonylatban is az elsők között volt; ahol az országban közbiztonság volt, és a közhivatalokban, ügyészségeken, bíróságokon, rendőrségen és egyéb hivatalos helyeken a korrupció szigorú megtorlással és büntetéssel járt. Ezzel szemben mi van most 45 évvel a háború után? Ehhez nem kell kommentár, mert ezt mindenki tudja és érzi! Anélkül, hogy bárkinek eszébe jutna és kifogással élne az ellen a kegyeleti elgondolás ellen, miszerint Magyarország egykori szeretett és megbecsült kormányzója és felesége magyar földbe kerüljön vissza, amihez egyedül talán Kenderes lakosságának a kívánsága lehet az elsődleges mérvadó, a riporter az, aki agit szolgáltat és feldobja a labdát a magyarelles elemeknek, hogy azok tiltakozzanak ellene. Ezek az igazi, a jelen rendszert romboló, a magyarság belső ellenségei, akik csak a volt kommunista rendszer irányelvei szerint tudnak gondolkodni és cselekedni.

Visszakérdézném én is a riportert, hogy vajon az Oroszországba elhurcoltakat és az '56-os forradalom áldozatait, egyáltalán a magyar népet megkérdezték, hogy hozzájárul-e Rákosi Mátyás hamvainak hazahozatalához, és magyar földbe – a Farkasréti temetőben dízsírhelyen – való elhelyezéséhez?

Tisztelt Polgármester Úr! Elnézését kérem, hogy levelemmel megkerestem, de az igazságtalanság és a múlt rendszer szokásainak és módszereinek ez a felélesztése annyira felháborított, hogy nem hagyhattam szó nélkül. Azt, hogy a közvéleményt még mindig a régi eszközökkel, félrevezetésekkel, megfélemlítésekkel kívánják manipulálni.

Feltételezem, hogy Kenderes ősi településének olyan polgármestere lesz, aki legelső sorban a magyarság és az igazság érdekeit fogja szem előtt tartani. Isten úgy segítse!

Budapest, 1991. február 11.

Hazafias üdvözléssel

id. Bánkuti Péter

Tisztelt Uram!

A megszólítások választékából azért használom ezt, mert levelem magánjellegű tájékoztatásnak szánom, és szeretném, ha köztünk maradna (egyelőre). Beszélgetésünk és a Népszabadság szerdai számában megjelent cikk kapcsán jött az a gondolatom, hogy aki valamilyen formában Kendereshez kapcsolódik, most erejéhez mérten tennie kell. Azért igyekszem minél előbb elindítani gondolatomat, mert tudom, hogy már egybeeső szándék esetén is hosszú időre és sok akadály legyőzésére van szükség.

Levelem célja ismertetni két különböző elképzelésem, és kikérni magánvéleményét, hogy a felvetett témák érdekes-e a továbbgondolásra? „Istvánka” azon ígéretéhez csatlakozva, hogy szívesen fektetne be Kenderesre, van két olyan témám, amely megvalósulása esetén óriási fellendülést jelenthetne Kenderesnek, sőt a környéknek is.

1. A lótenyésztés (nemesítés, hátas, fogat stb.): ehhez szervesen csatlakozna egy szálloda, főleg külföldi turisták részére.

2. Zöldségkonzervgyár (esetleg gyümölcs is): törekedni a vegyszermentes termények előállítására és azok feldolgozására.

Kérem, röviden közölje velem, onnan nézve érzékelhető-e elképzeléseimben fantázia. Vagy már van kialakult elképzelés. Igenlő válasz esetén részletesebben körülírva személyesen számolnék be elképzelésemről.

Budapest, 1991. február 9.

Őszinte üdvözléssel

Nyíri Lajos

*

Tisztelt Polgármester Úr!

Jó napot! Nevem Jehova Péter Pál. Engedje meg, hogy a választott tisztségéhez sikeres működést, élményekben gazdag éveket kívánjak. Egy pár mondatban szeretnék bemutatkozni, és egyetlen kéréssel fordulok Önhöz.

Én: Eucharisztikus Egyház év szülötte = egyes szám, harmadik személy, „Ő”! 1937. Szentmihály napján Budán, várban tartott ünnepség alkalmával választottak ki, hívtak el szolgálatra. Világkeresztény egyház főpapja, ez ország törvényes királya, római herceg, lengyel korona várományosa. Én vagyok! Ennyiből elég... A többi hosszú...! Arra kérem Bakonyi uram, tegye lehetővé, hogy Kenderesen egy falugyűlés alkalmával találkozam a kenderesi néppel. *Indok:* Ha már én vagyok a Horthy-birtok első számú örököse! *Ok:* adni csak az adhat, akinek van miből! Kérem, hívjon össze egy falugyűlést a közeljövőben, alkalmas napra, mikor sokan el tudnak jönni.

Egy értesítést kérek csak levélben vagy táviratban: nap, időpont, és én ott vagyok!

Köszönöm segítőkészségét.

Tisztelettel

Jehova Péter Pál

Bátormonostor, 1991. március, nők napja

Polgármesteri Hivatal

Kenderes

Tisztelettel kérem Önöket, hogy a következőkről tájékoztassanak:

Tudomásom van arról, hogy Nagybányai Horthy Miklós volt kormányzó hamvait Kenderesen a családi kriptában helyezik végső nyugalomra. Kérem szíves tájékoztatásukat arra vonatkozóan, mely napon, hány óraker történik mindez.

Továbbá, ha a tájékoztatás nem áll Önöknek módjukban, mely hivatalhoz vagy kihez forduljak tudakozó kéréssel? Egyáltalán, ki a felelős ügyintéző, akihez ez ügyben fordulhatok?

Tisztelettel

Albert László
Polgárdi-Ipartelepek,
szociális otthon

*

Tisztelettel a kenderesi Polgármester Úrnak
Kenderes

A folyó évi február hó 11-én megjelent Magyar Nemzet c. újság hírül adta, hogy a kenderesi önkormányzat haza akarja szállíttatni Portugáliából Vitéz Nagybányai Horthy Miklós volt kormányzó úr földi maradványait.

Folyó hó február 19-én a Magyar Nemzet c. lap 3. oldalán arról ír, hogy Horthy István özvegye megkereste hazánk liszaboni nagykövetségét ebben az ügyben. Sajnálatos, hogy a magyar kormány nem akar segítséget nyújtani. Idézem az újságcikket: „magyar kormányzati intézmény nem szándékozik szerepet vállalni a néhai kormányzó földi maradványainak hazaszállításában. Azt magánjellegű, családi eseménynek tekinti.” (Gyávaság!)

Az a kérésem Polgármester Úrhoz, illetve a rendező bizottsághoz, hogy Kenderesen a végtisztesség *megadására hívjanak meg engem is*, illetve tudassák előre velem, mikor lesz a temetés, mert el szeretnék menni. Én annak idején a Kormányzó úr lovastestőre voltam a Várban 1945-ig. A kormányzó úr unokájáról – Horthy István özvegyének fiáról – több gyerekkori fényképem van – lovaskocsi, kecskefogat stb. Örömmel átadnám édesanyjának vagy öneki is, ha ott lesz. Kormányzó úrról is van egy Benyovszky-festményem, a Maestoro nevű szürke lovon ül.

Nagy örömöm lenne, ha időben értesítenének.

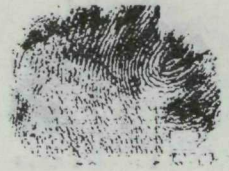
1991. február 20.

Tisztelettel

Ur László

Mindszentgodisa

Magamról annyit, hogy 1944. október 15-e után – mikor Szálasi került hatalomra, gróf Széchenyi Ernő test. szdos, gr. Zichy Mihály test. főhdgy. és én a budapesti huszárezredhez lettünk helyezve, és egy századdal a frontra mentünk, parancsnoka gr. Széchenyi szds. volt. 1945 januárjában fogságba kerültünk, embertelen elhelyezés és bánásmód között. 1945. március 21-én Fülöp József vezk. őrnagy – az akkori debreceni kormány tagja – a fogolytáborból

kiszabadított, és megalakítottuk az 1. magyar hadosztályt. Leszerelés után az Agráregyetem levelező szakát elvégeztem, és az állattenyésztés kísérleti szakán dolgoztam. Mint párton kívülinek és volt lovastestőrnek kétszer annyit kellett dolgozni, mint másnak. Isten megsegített, mert négy minisztériumi gazdaságot hoztak létre, ahol a fő cél a kísérlet volt. Szerencsém volt, hogy a minisztériumhoz tartoztam, és nem a járáshoz vagy megyéhez. Végül is barátpusztai kísérleti gazdaságnak voltam tizennégy évig az igazgatója, innen mentem nyugdíjba. Baranya megye déli részén van, Pécs és Kaposvár körül.

*

Tisztelt Polgármester Úr!

Kissé reszkető kézzel írom levelem, és egyben elnézést kérek, hogy munkájában zavarom, de olyan felszabadultan írok, ezt 1944 óta nem tehettem meg, nem volt rá lehetőség.

Január 19-én, a rádió esti krónikájában hallottam, hogy a kenderesi polgármester szeretné a kormányzó úr hamvait hazahozatni. Igazán tiszta szívemből örülök ennek a fenséges elhatározásának, és kérem a jó Isten áldását, hogy tervét valósítsa meg. Először is illő lesz bemutatkoznom.

Özv. Sándor Ferencné, született Veress Margit vagyok, a Salgótarjánhoz tartozó Vizslás községben lakom. Nagyszüleim és édesapám, édesanyám Kenderesen születtek. A házuk a kormányzó úr kastélya mellett volt, az a hatablakos hosszú ház, most gyógyszertár van benne. Édesapámat Veress Kálmánnak hívták, a földjük Kuncsorbán volt, akkor középirtokosnak nevezték édesapámat. A kenderesi házhoz boldog gyermekkori emlékeim fűznek. Mi igen jó viszonyban voltunk a kormányzó úr családjával, sokat játszottam mint kisgyerek Paulettával és Istvánnal, később én elkerültem Törökszentmiklósról, zárdai lakos lettem, onnét jártam iskolába és polgárba.

Szüleim eladták a kenderesi házat, a kormányzó úr vette meg, és helyette Miklóson vett házat édesapámnak, mivel közelebb volt a földünkhöz, mint Kenderes. De később sem szakadt meg a kapcsolat a kormányzó úr családjával. A gyönyörű Pauletta leánya temetésén és István temetésén is ott voltam. Később férjhez mentem egy vitéz Sándor Ferenchez, a MÁV-nál állomásfőnök volt. A véletlen úgy hozta, hogy 1943-ban a vitézi bálba voltunk hivatalosak Pestre, természetesen apósom, aki vitézséget szerzett az első háborúban, az is velünk jött, és ott a bálban a kormányzó úr megismerte a férjemet, és nagyon boldog volt, hogy találkozottunk. Ez volt az utolsó találkozásunk. Mert István temetésén férjemmel voltunk Kenderesen, de olyan sokan voltunk, hogy mi egyáltalán nem fértünk közel sem hozzájuk. Én idős öregasszony vagyok, de ha az egészségem megengedi, nagyon szeretnék elmenni a temetésre, remélhetőleg a rádió az időpontot közli, vagy az újságban benne lesz a temetés napja. Szeretném a végteszületet a kormányzó úrnak megadni, és azt hiszem, hogy minden kenderesi lakos ott lesz a temetésen, hogy végre az ősi földbe helyezték hamvait a szeretett családjá mellé. A nyáron gyerekeimmel kirándulás alkalmából felkerestük Kenderest, megmutattam nekik a kastélyt és volt házunkat, ahol

annyi szép napot töltöttem, megsimogattam a kedves nagykapu kilincset, és utána fájó szívvel jöttem haza, de szép emlékekkel. Kormányzó úr sokat tett Kenderesért, hisz sokszor az egész nyarat ott töltötték a családjával együtt. A kastély most is olyan gyönyörű, mint volt, dicséretet érdemel, aki olyan szépen rendben tartja.

Búcsúzom Polgármester úr!

Köszönöm, hogy mindezeket leírhattam, és elolvasta levelem. Jó egészséget kívánok.

Köszönettel

Özv. Sándor Ferencné,

Vizslás

*

Polgármesteri Hivatal

Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

Híradások alapján jutott tudomásomra Vitéz Nagybányai Horthy Miklósnak, volt kormányzónk földi maradványainak hazahozatali szándéka a kenderesi családi sírboltba.

Édesapám az I. világháborút végigharcolva megszerezte a vitézség eléréséhez szükséges kitüntetések, amiért is őt 1937-ben vitézzé avatták. Édesapám a kitüntetéshez járó vitézi telket nem kérte és nem is fogadta el. Ennek ellenére egész pályafutásom alatt ebből rengeteg kellemetlenségem származott. Ugyanis soha nem titkoltam, sőt mindig is büszke voltam édesapám e kitüntetésére.

A Horthy Miklós iránti tiszteletemet belőlem, de azt hiszem, még sokából nem sikerült kiirtani.

Mivel hazahozataláról, temetésének időpontjáról valószínű nem lesz országos híradás, szeretném, ha erről tudomást szerezhetnék. Amennyiben lehetséges, úgy szeretnék ezen a végső tiszteletadáson megjelenni.

Kérném, ha lehetőség van rá, erről szíves tájékoztatását. Szeged, 1991. március 12.

Tisztelettel

Dr. Kedvessyné Szojka Éva,
ny. kórházi oszt. vez.
főgyógyyszerész

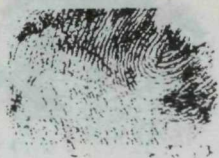
*

Tisztelt Önkormányzat Polgármesteri Hivatala

Kenderes

Alulírott Köteles István budapesti lakos egyszerű munkásember vagyok, 54 éves.

Bár nem sok iskolát jártam, mivel 1944-ben jártam az első osztályt, és hamarosan dolgoznom kellett, tanulásra nem volt pénzünk. Feleségem Bukovinából való, Istenségszék községből. Már hosszú idő óta nem tudunk feleségem szülőfalujába elutazni. Feleségem is csak kevés iskolát végzett. Mind a ketten nagyon szeretünk olvasni, és szeret-

jük a történelmet. 1965-ben jutottak a birtokomba Vitéz Nagybányai Horthy Miklós kormányzó urunkról a mellékelt idecsatolt, 5 db újságból kifényképezett képek, amelyeken kormányzó úr 9 éves korában, mint tengerészakadémiai növendék, valamint mint szárnysegéd van lefényképezve. Most, hogy hazatér teste, és újból el lesz temetve Kenderesen, gondolom, a család jelenlétében nagyon örülnék, ha a képekből a család is kapna, hogy lássák, nem felejtettük el kormányzó urunkat.

Budapest, 1991. március 14.

Tisztelettel

Köteles István

*

Itt küldöm Önnek Aczél Gábor a Vasárnapi Hírekben megjelent cikkét, ami a véreskezű bandita Horthy, piszkos hajdani lovastengerésztszít múltjáról szól, saját beosztottját tette a tenger temetőjébe. Ennek a hazaárulónak a bűnét egyesek kisebbítik azzal, hogy szuette csontjait Kenderesre akarják hozatni, így Ön is, mintha a kenderesi nép, lakosok

ezt akarnák, hogy jó lenne egyeseknek a magyar nép történetének ezt a hazaáruló gaztettét tanulni.

Tóth Gábor

Tatabánya

*

Polgármester úrnak

Kenderes

Tisztelt Polgármester Úr!

Arról értesültünk, hogy hazaszállítják a főmértóságú kormányzói pár hamvait.

A Magyar Szent Korona Szövetség és az Országos Casino elsőként írta alá a felhívást a hamvak hazaszállítására. Nagyon örülnénk, ha Polgármester Úr e két társadalmi szervezetet figyelembe venné a temetés megrendezésékor. Mindkét szervezet beszéddel és koszorúval szeretne a temetésen részt venni.

Abban a reményben, hogy kérésünk meghallgatásra talál, vagyok tisztelettel.

Dr. Kállay István

egyetemi tanár

elnök

Budapest, 1991. február 2.

